

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou ve věci

žalobce: **X**, státní příslušnost Moldávie
trvale bytem X
toho času neznámého místa pobytu
zastoupen opatrovníkem Mgr. et Mgr. Milanem Dočkalem
advokátem se sídlem Lukavická 2019/16, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**
sídlem Pražská tř. 558, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. KRPC-139314-17/ČJ-2018-020023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů **nepřiznává**.
- III. Odměna opatrovníka žalobce Mgr. et Mgr. Milana Dočkala, advokáta se sídlem Lukavická 2019/16, Plzeň, se určuje částkou 1 694 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Českých Budějovicích do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

„zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce se dne 1. 10. 2018 při pobytové kontrole v sídle společnosti AISIN EUROPE MANUFACTURING CZECH, s. r. o. v Písku prokázal občanským průkazem Rumunska a cestovním dokladem Moldavské republiky. Při kontrole vzniklo podezření, že předložený rumunský občanský průkaz je padělán, což bylo následně při odborném posouzení pravosti dokladu potvrzeno. Z tohoto důvodu byl žalobce téhož dne v souladu s § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), zajištěn. Téhož dne byly vůči žalobci zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 2. 10. 2018.
3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 10. 10. 2018 žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).
4. V rámci podané žaloby požádal žalobce pouze o ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 15. 10. 2018, č. j. 58 A 12/2018 – 19 byl žalobci ustanoven jako právní zástupce Mgr. et Mgr. Milan Dočkal, advokát se sídlem Lukavická 2019/16, Plzeň. Toto usnesení však z důvodu neznámého místa pobytu žalobce nenabýlo právní moci a bylo zrušeno usnesením ze dne 24. 10. 2018, č. j. 58 A 12/2018 – 26, v právní moci dne 4. 11. 2018. Tímto usnesením byl žalobci rovněž ustanoven uvedený advokát jako opatrovník.
5. Dne 5. 11. 2018 obdržel krajský soud doplnění žaloby. Žalovaný dle názoru žalobce nezjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a bez důvodných pochybností. Institut zajištění je dle jeho názoru prostředkem *ultima ratio* a v daném případě nebyly splněny předpoklady pro jeho použití. Měl-li žalobce u sebe při pobytové kontrole padělané doklady, neznamená to dle jeho názoru automaticky to, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí. Podle žalobce měl žalovaný zjistit, z jakého důvodu měl žalobce u sebe padělané doklady, např. zda se sám žalobce nestal obětí protiprávního jednání. Žalobce rovněž namítá, že aniž by žalovaný provedl potřebné dokazování, odmítl užít jiných „lehčích“ možností, jak zajistit řádný průběh řízení a bezdůvodně vyloučil uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce z území České republiky či složení finanční záruky.
6. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě ze dne 9. 11. 2018 s odkazem na § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců navrhl, aby krajský soud řízení o podané žalobě zastavil, neboť žalobce byl již ze zajištění propuštěn. Ve svém dalším vyjádření ze dne 16. 11. 2018 žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky s padělaným občanským průkazem, a proto byl zajištěn. Žalobce neudal žalovanému svoji adresu pobytu a disponoval pouze hotovostí ve výši 500 Kč. Proto nebylo přistoupeno ani k jinému mírnějšímu opatření. Dne 11. 10. 2018 se žalobce vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestoval mimo území Evropské unie.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti: Dne 1. 10. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Police České republiky, při kontrole předložil průkaz totožnosti – občanský průkaz Rumunska, vystavený na svoje jméno a se svojí fotografií. Policejní hlídka na základě kontroly dokladu přístrojem Regula pojala podezření, že se jedná o padělaný doklad totožnosti, což bylo téhož dne potvrzeno odborným posouzením. Následně žalobce předložil policejní hlídce biometrický cestovní pas Moldavska, z něhož bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území schengenského prostoru ode dne 5. 9. 2018 oprávněně. Na základě uvedeného (předložení padělaného dokladu) byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) a eskortován k dalším úkonům. Ještě téhož dne vyšetřovací orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení pro přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.,

trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Šetřením ve věci bylo zjištěno, že žalobce se padělaným dokladem prokázal na ubytovně v Písku a při svém nástupu do zaměstnání u společnosti APB Clothing, s. r. o.

8. Dne 2. 10. 2018 bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Toho dne žalobce při výslechu vypověděl, že do Evropské unie přicestoval na svůj platný cestovní pas a padělaný občanský průkaz předkládal při hledání zaměstnání, proč tak činil, nevěděl, bylo mu to tak řečeno, protože „na něj“ zde může pracovat. Občanský průkaz si pořídil v roce 2017 přes internet za 100 euro na inzerát, ve kterém byly nabízeny osobní doklady pro práci v Evropské unii. Do České republiky přijel poprvé na podzim v roce 2017 a pracoval v Praze. Pak odjel zpět do Moldávie. V březnu 2018 se do České republiky vrátil, bydlel v P. a pracoval na pile Plíva v Brlohu 2 měsíce, poté jel opět do Moldávie. Dne 5. 9. 2018 se žalobce do České republiky vrátil a pracoval ve společnosti Aisin v Písku, kde byl kontrolován policií. V České republice pobýval v ubytování Ke Statku 18/1 ve Strakonících, neměl zde žádné příbuzné a disponoval finanční částkou ve výši 500 Kč.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn. Žalovaného k zajištění vedla skutečnost, že žalobce opakovaně v minulosti užíval padělaný doklad totožnosti. Toto porušení právních předpisů spočívající jednak v obstarání padělaného dokladu totožnosti a jeho opakovaném používání vedlo žalovaného k důvodným obavám o to, aby žalobce plnil povinnosti jemu uložené tak, aby nebylo nutné rozhodnout o jeho zajištění. Žalovaný neshledal naplnění předpokladů pro postup podle § 123b zákona o pobytu cizinců zejména proto, že žalobce nemá finančních prostředků pro pobyt na území České republiky, ani k vycestování ze země, přičemž nevyloučil, že by si žalobce opětovně mohl obstarat padělané osobní doklady a dále pobývat na území České republiky. Dosavadní jednání žalobce neskýtalo dostatečných záruk, že by povinnosti uložené žalovaným namísto zajištění plnil. Žalovaný shledal naplnění předpokladů § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho zajištění za účelem neprodleného vyhoštění je za této situace vhodným a přiměřeným opatřením, k čemuž dodal, že žalobce nemá na území České republiky jakékoli vazby, žije v Moldavské republice a dopad správního vyhoštění bude pouze ekonomického rázu a uvedl další skutečnosti, jimiž se zabýval při předběžném posouzení možnosti správního vyhoštění žalobce.
10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2018 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Ve správním spise je dále založeno nedatované vyjádření žalobce, ve kterém uvádí, že se vzdává práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a chce se navrátit dobrovolně domů. Dne 17. 10. 2018 byl žalobce z území České republiky vyhoštěn.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žaloba není důvodná.
13. Předně je nutno konstatovat, že nebylo přistoupeno k zastavení soudního řízení správního podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť takový postup byl shledán v rozporu s právem Evropské unie. „Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017,

č. j. 6 Azs 320/2017 – 20, Sb. NSS 3683/2018, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

14. Jádrem nynějšího přezkumného řízení soudního je posouzení toho, zda žalovaný zjistil skutkový stav dostatečným způsobem tak, aby mohl odůvodněně shledat naplnění podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Omezení osobní svobody cizince v případě jeho zajištění je prostředkem *ultima ratio* a při jeho užití je nutno pečlivě zohlednit individuální situaci cizince a aplikovat jej pouze tam, kde je to nezbytně nutné a kde nepostačí užití jiných mírnějších prostředků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Žalobce je v současné době osobou nekontaktní pobývajícím mimo území České republiky a jediné skutečnosti, ze kterých lze nyní vycházet, jsou skutečnosti sdělené žalobcem při jeho výsledku žalovaným.
 15. Žalobce prostřednictvím svého opatrovníka v první řadě namítl, že správní orgán nezjistil skutkový stav dostatečným způsobem a rezignoval na zjištění důvodů, proč žalobce disponoval padělaným osobním dokladem. S tímto názorem se však nelze ztotožnit. Žalobce sám při výsledku před žalovaným uvedl, že padělaný rumunský občanský průkaz si obstaral přes internet před svojí první cestou do České republiky, aby zde mohl pracovat. Učinil tak zcela zjevně proto, aby mohl v Evropské unii jako občan Rumunska pracovat bez dalšího povolení. To, že se jednalo o padělaný občanský průkaz, není sporné. Z tvrzení žalobce nelze soudit, že by se sám stal obětí trestného činu. Je proto nutné učinit pouze takový závěr, že žalobce si byl protiprávnosti svého jednání vědom, když sám uvedl, že pro cestování používal vlastní moldavský cestovní pas a padělaný rumunský doklad totožnosti předkládal pouze na ubytovnách a při nástupu do zaměstnání. Tvrzení žalobce, že až do oné policejní kontroly si myslel, že daný občanský průkaz „je v pořádku“, nelze považovat za hodnověrné, neboť samotný způsob opatření průkazu totožnosti je nutno označit za nelegální. Žalobce sice žalovanému nedokázal sdělit, proč používal padělaný občanský průkaz, resp. uvedl, že neví proč, bylo mu to tak řečeno, ale to na podstatě věci samotné nic nemění. Ze skutečností sdělených žalobcem neplyne, že by ke svému jednání byl kýmkoli nucen, konal tak zcela dobrovolně. Z uvedených důvodů je krajský soud přesvědčen, že skutkový stav týkající se opatření padělaného dokladu a jeho disponováním byl zjištěn v dostatečném rozsahu bez jakýchkoli důvodných pochybností.
 16. Žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Přípustnost správního vyhoštění si žalovaný předběžně vyhodnotil. Podle uvedeného ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, pokud by odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
 17. Uvedené nebezpečí ohrožení výkonu správního vyhoštění žalovaný spatřoval v dosavadní protiprávní činnosti žalobce, která spočívala právě v opatření si padělaného osobního dokladu a jeho opakovaném užívání na území České republiky. V tomto jednání, kterým dle žalovaného prokázal žalobce svůj postoj k právu, ve spojení s absencí jakýchkoli vztahů žalobce na území České republiky, spatřoval žalovaný naplnění důvodů zajištění. Shledal, že s ohledem na zjištěný skutkový stav nelze žádaného cíle dosáhnout mírnějšími prostředky – zvláštními opatřeními ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takovýmto zvláštním opatřením je uložení povinnosti cizinci hlásit místo pobytu a ve stanovené době se zde zdržovat, složení finanční záruky cizincem a povinnost osobního hlášení se cizince na policii.
 18. Je nutné zdůraznit, že v souladu s § 123b odst. 3 téhož zákona o uložení zvláštního opatření rozhoduje policie, přičemž má přihlídnout k dopadům do soukromého a rodinného života cizince. Této dílčí povinnosti žalovaný dostál, když zhodnotil absenci jakýchkoli vztahů žalobce
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

na území České republiky s tím, že dopad do žalobcova života bude pouze v ekonomické rovině, neboť nebude již moci pracovat. Ač žalovaný pracovní aspekt jednání žalobce ve svém rozhodnutí nezdůraznil, je nutné poznamenat, že žalobce padělaným občanským průkazem falešně deklaroval rumunskou státní příslušnost, což mu umožnilo na území České republiky pracovat bez příslušného povolení, které by jinak jako občan Moldávie musel získat.

19. Na možnost aplikace zvláštních opatření je nutno nahlížet způsobem, jenž v kontextu rozsáhlé soudní praxe shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2018, č. j. 3 Asz 37/2017 – 20, ve kterém uvedl, že „uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že (i) cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a zároveň (ii) neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění byť jen jednoho z těchto předpokladů je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 – 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 – 64). Tento postup by byl neúčelný v případech, kdy má policie důvodné podezření o nebezpečí, že by výkon (případného) rozhodnutí o vyhoštění mohl být ztěžován či mařen ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Asz 102/2016 – 56).“
20. Žalovaný své rozhodnutí o zajištění žalobce neopřel pouze o skutečnost, že žalobce se nyní prokázal padělaným osobním dokladem, ale to, že tak činil dle svého vlastního vyjádření opakovaně. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval nedostatek finančních prostředků žalobce, tedy i nemožnost uložení povinnosti složit finanční záruku, což však koresponduje s vyjádřením žalobce, který uvedl, že má toliko 500 Kč. S praktickou absencí peněžních prostředků pak žalovaný spojil i svoji další úvahu, že žalobce nemá finanční prostředky nutné k úhradě nákladů na jeho pobyt na území České republiky. Těmto závěrům nelze nic vytknout. V uvedených skutečnostech lze shledat žalobcovu objektivní neschopnost plnit povinnosti plynoucí z eventuálního zvláštního opatření jakéhokoli druhu, stejně jako důvodné obavy, že v případě uložení jakéhokoli zvláštního opatření by mohl být ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
21. Nelze odhlédnout od argumentace žalovaného, která se týkala obavy, že žalobce by si mohl opatřit jiné padělané doklady. To i přesto, že nebylo zjištěno, že žalobce by disponoval potřebnými finančními prostředky. Nelze zcela vyloučit, že žalobce mohl své skutečné majetkové poměry před žalovaným zatajit – např. dosavadní příjem ze své pracovní činnosti. Lze se jen ztotožnit s hodnocením Nejvyššího správního soudu uvedeném v jeho rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Asz 237/2017 – 20, který ve skutkově obdobné věci uvedl, že „již samotná okolnost, že cizinec užívá při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nebyl jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců umožňující mu za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.“ V nyní posuzované Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

věci sice žalobce užil padělaného dokladu s jeho skutečným jménem, což ale ve vztahu k jádru citované argumentace a možnosti řádného a jednoznačného ztotožnění žalobce nic nezmění.

22. Soud na základě výše popsaného uzavřel, že žaloba není důvodná a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť neshledal námitky žalobce za opodstatněné.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
24. Odměna soudem ustanoveného opatrovníka se skládá z odměny za právní služby a z náhrady hotových výdajů. Opatrovníkovi náleží odměna za dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby, tj. 800 Kč (§ 9 odst. 5 a § 7 ve spojení s § 12a odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů). Za dva úkony právní služby pak opatrovníkovi náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celkem tedy 1 400 Kč. Vzhledem k tomu, že opatrovník je plátcem DPH, činí jeho odměna včetně DPH 1 694 Kč.
25. Krajský soud nepřiznal opatrovníkovi náhradu za přípravu a převzetí věci v návaznosti na jeho původní ustanovení jako zástupce žalobce, neboť usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2018, č. j. 58 12/2018 – 19, kterým byl daný advokát žalobci ustanoven jako právní zástupce, nikdy nenabýlo právní moci a bylo posléze usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 10. 2018, č. j. 58 A 12/2018 – 26 zrušeno.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 29. listopadu 2018

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.